

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1400/05
27.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић, Војимира Цвијовића и Миломира Николића, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, ГГ и ДД, које све заступа пуномоћник ЋЋ, адвокат, против туженог ЕЕ, кога заступа пуномоћник ЖЖ, адвокат, ради раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 8993/04 од 8.12.2004. године у седници одржаној 27.10.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 8993/04 од 8.12.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Петог општинског суда у Београду П. 29/03 од 26.11.2003. године одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили раскид уговора о доживотном издржавању који је закључен између сада покојне ЗЗ, као примаоца издржавања и туженог као даваоца издржавања – оверен у Четвртом општинском суду у Београду под Р. 29/93 од 29.3.1993. године.

Тужиоци су обавезани да туженом на име трошкова парничног поступка исплате 17.280,00 динара.

Наведеном другостепеном пресудом одбијена је као неоснована жалба тужилаца и првостепена пресуда је потврђена.

Против правоснажне другостепене пресуде тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу чл. 386. ранијег ЗПП ("Службени лист СФРЈ" бр. 4/77...) који се примењује на основу чл. 491. ст.4. новог ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст.2. тачка 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда на коју се у ревизији указује. Као ревизијски разлог истиче се постојање битне повреде али се у образложењу не наводи о којој је повреди реч.

Према утврђеном чињеничном стању, између сада покојне ЗЗ као примаоца издржавања и туженог као даваоца издржавања закључен је уговор о доживотном издржавању од 21.12.1992. године (оверен 9.1.1993. године). Прималац се обавезао да даваоца доживотно издржава, храни и одева, пази, у болести лечи, после смрти сахрани, гроб му огради, споменик подигне и изда подушја по народним обичајима. У току трајања уговора уговарачи су извршили модификацију (измену) уговорне обавезе примаоца, у погледу подизања споменика и ограђивања гроба тако што се давалац обавезао да примаоца издржавања кремира. Ту усмену обавезу (измене нису учињене у писменом облику нити оверене од стране судије) давалац издржавања је извршио. Иначе све остале уговорне обавезе давалац издржавања је савесно извршио.

На тако утврђено чињенично стање правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев ради раскида уговора одбијен као неоснован.

Између странака је закључен уговор о доживотном издржавању у режиму раније важећег Закона о наслеђивању ("Службени гласник РС" бр. 10/74). Тај закон у чл. 117. није одредио које су то основне и битне обавезе које проистичу из уговора о доживотном издржавању (закон говори само о издржавању) за разлику од чл. 194. сада важећег Закона о наслеђивању ("Службени гласник РС" бр. 46/95 и 101/2003) који је као основне обавезе које проистичу из уговора о доживотном издржавању навео издржавање, бригу и сахрањивање после смрти и без обзира што ранији Закон о наслеђивању (који је важио у време закључења уговора) није прецизније извршио разграничење битних од споредних обавеза уговора о доживотном издржавању, по становишту Врховног суда битна обавеза из уговора о доживотном издржавању поред издржавања и неге је сахрањивање. Модалитети сахрањивања (традиционали начин или кремација) представљају ствар уговорне воље и могу се изменити у току трајања уговора и усменим споразумом. Те доцније усмене погодбе су пуноважне јер се на тај начин смањују или олакшавају обавезе

једне стране, па у смислу чл. 67. ЗОО производе правно дејство, с обзиром да је форма (строга) прописана у интересу уговорних страна. Њоме се заштићују странке због брзог закључивања уговора и на тај начин штите од пренагљености у одлучивању, јасније се формулишу обавезе, лакше и поузданије се разликује фаза преговарања од фазе уговарања и утврђује моменат кад је уговор настао, отклањају се неспоразуми у извршавању уговорних обавеза и остварује наследно правна функција уговора (што је превасходно у интересу самих странака).

Имајући у виду изложено неосновани су ревизијски наводи у којима се истиче да је измена уговорне обавезе (кремација уместо традиционалног сахрањивања) морала бити учињена у истој форми у којој је закључен уговор (овера писмене редакције од стране судије) јер као што је изложено по модалитетима (начинима) сахрањивања странке се по становишту Врховног суда могу и усмено споразумети у току трајања и извршавања уговора, а за ту врсту измена није била нужна писмена односно свечана форма.

На основу чл. 393. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

СМ